

В. „Законност“
ще издава единъ път въ седмицата,
въ НЕДЪЛЯ.

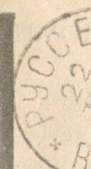
ЦѢНАТА МУ Е:

За година	5 лева
„ 6 мѣсеци	3 „
„ 3 „	1.50 „
„ 1 „	1 „

За въ странство
се прибавятъ пощенскитѣ разноси.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията
платятъ въ началото на всеки мѣсець
въ Русия. Законен и пари се испращатъ
въ редакцията въ Руссе.
Частни обявления се плаща:
по 1 ст. на дума на първата страница
и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

П. Черковски

не ще приема посѣщения на именния си день
— 29 Юний.

Петръ Пеневъ

нѣма да приема посѣщения на именния си
день — 29 Юний 1897 г.

1—38—1

Най-нови Английски бръсначи,

които се употребяватъ безъ да се точатъ на
камъкъ или точило, пристигнаха въ магазина ми.

При всяка поръчка или покупка се даватъ
и нуждитѣ наставления за употреблението имъ.

Пристигатъ ми наскоро и други най-усъвър-
шенствувани бръснарски потребности — аме-
рикански машини, английски машини и ножици,
бръснарски столове, четки, парфюмерии и др.

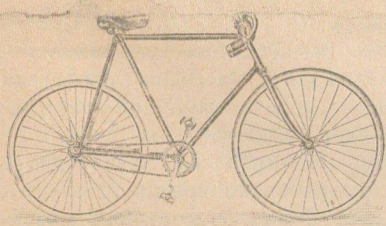
Съ почитание:

Ставри С. Боевъ.

2—39—1

Улица Александровска.

ОБЯВЛЕНИЕ

Най-пръпоръчи-
телнитѣ велосипеди
за българскитѣ пж-
тища сж тия отъ фаб-
риката на Найвиртъ
& Веберъ въ гр.
Руссе, улица Рома-
новска.

Прейскуранти безплатно и за провинцията
франко.

2—40—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Свѣта на С. Петербургското Славянско
Благодарително общество обявява, че приемъ
на стипендианти и стипендиантки отъ славян-
ската младежъ въ 1897 и 1898 г. г. не ще да
има.

ВАРНЕНСКА И ПРЪСЛАВСКА МИТРОПОЛИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1397

Понеже обявения на 28 м. Априлий т. г.
при тукашната постоянна комиссия търгъ*)
за постройката на една църква въ Стария Пръс-
лавъ не се утвърди по високи цѣни, то обявява
се на интересующитѣ се, че за сжщата цѣль се
назначава новъ търгъ съ тайна конкуренция
при сжщата постоянна комиссия на 7-й иду-
ций Юлий т. г. 3 часа послѣ обѣдъ, а на слѣ-
дующий день въ сжщия часъ ще се произведе
переторжка.

Първоначалната оцѣнка на постройката въз-
лиза на 48680 лева 31 ст.

Исканий залогъ е 2343 лева, внесени срѣ-
щу квитанция въ Българската Народна Банка.

Тържнитѣ книжа могатъ да се гледатъ и
учуватъ всеки присѣственъ день и часъ въ
целарията на горьказаната комиссия.

гр. Варна, 29 Май 1897 год.

За Глав. писарь Д. Ив. Божковъ.

*) „Държ. Вѣсти.“ броеве 70, 72 и 74 отъ 19/III т. г.

30—3

А. Пашаянъ

Докторъ по медицината и хирургията
Специалистъ—акушеръ

лѣкува всякакви болѣсти, специално женски-
тъ и венерическитѣ, и приема болни, всеки
день отъ 8—10 ч. прѣдъ пладнѣ и отъ 2—5 ч.
подиръ пладнѣ.

Улица „Митарна“, срѣщу Апеллативния Сждъ.

5—25—4

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ

зданието, улица Александровска № 465, близо
до новитѣ казарми, състояще се отъ единъ са-
лонъ въ горния етажъ деветъ стаи заедно съ
кухнята и единъ салонъ въ долния етажъ, три
подици подъ сжщото здание, двѣ стаи отдѣлно
въ двора, хамбаръ, конюшна, съ пространство:
дворъ, заедно съ сградата, 1500 кв. метра.

Желающитѣ да наематъ това здание се
умоляватъ да се отнесатъ до господина Никола
Д. Селвили въ гр. Руссе.

2—37—2

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

До г-нъ Г. Георгиевъ, директоръ на България на
застрогователното за животъ дружество
„Ню Йоркъ“

въ ст. София.

Подписанната съпруга на починалия на 11
Ноемврий 1896 год. Дръ Василь Марковъ отъ
гр. Копривница, осигоренъ при прѣдставляемо-
то отъ Васъ дружество „Ню Йоркъ“, съ полица
отъ 8 й Декемврий 1895 г. № 1015981, честь
имамъ да Ви съобща, че срѣщу чекътъ изда-
денъ отъ дружеството съ дата 21 Априлъ т. г.
подъ № 16502, получихъ отъ Българската На-
родна Банка 17539 зл. лева и 24 ст., която
сумма по условията указани въ полицата съ-
ставлява осигурацията и вноската срѣщу нея.
Осигорения внесе само 1617 зл. лева и 72 ст.

Понеже съ исплащанieto тѣзи сумма на
врѣме и честно, семейство ми, състояще повече
отъ малолѣтни сирачета, вижда голѣма подкрѣп-
ка въ бжджето му, то за длѣжностъ считамъ
да поблагодаря Вамъ и на дружеството.

Съ отлично къмъ Васъ уважение:

Парашкева Дръ В. Маркова.

гр. Копривница, 5 Май 1897 г.

2—34—1

Руссе, 21 Юний 1897 год.

Българитѣ изобщо минаватъ за хора его-
истични, жестоко сърди и себелюбиви. Прието е
да се мисли, че ние не сме въ състояние да
се въодушевяваме освѣнъ отъ съображения на
личенъ интересъ и да не се въсторгаваме ос-
вѣнъ отъ приятния звукъ на тѣй нарѣчения
„прѣзрѣнъ м-талъ“. Подобно едно впечатлѣние
въ много случаи бѣха изнесли за нашия на-
родъ и освободителитѣ ни, съ нѣкои отъ кои-
то въ врѣме на русско-турската война дѣйстви-
телно бѣха ставали многократни неприятни и
непрѣпоржчителни за насъ епизоди. Единъ
нашъ руссенски приятель ни е разказвалъ, че,
слѣдъ окупацията, когато русскитѣ войски бѣ-
ха се вече завърнали дома, нему, въ съставъ
на нѣкаква депутация, му се падналъ жребия

да се прѣдстави на тогавашния одесски гене-
ралъ-губернаторъ, единъ отъ героитѣ на вой-
ната. „Болгары—народъ очень хороший“ — ка-
залъ между другото стария войникъ на депу-
тацията, когато станало рѣчь за токо-що ос-
вободенитѣ братушки — „но они очень любятъ
парички“ . . .

Подобна една характеристика на българ-
ския народъ е сигурно силно прѣувеличена и
натѣгната. Но, по нашето мнѣние, тя не е съв-
сѣмъ безосновна. Има дѣйствително една не до
тамъ симпатична черта въ нашия националенъ
характеръ, която естествено не е могла да
мине незабѣлѣжено както отъ нашитѣ прияте-
ли, тѣй и отъ нашитѣ врагове, и която е мно-
го желателно нѣкакъ да изчезне и да се
уничтожи.

Послѣднитѣ, станали на всѣкъдѣ въ оте-
чеството ни, наводнения, които сж оставили
безъ покривъ и безъ хлѣбъ хиляди български
семейства, прѣдставляватъ единъ прѣкрасенъ
случай да се докаже, че при всичката частич-
на справедливостъ на горната характеристика,
българитѣ сж въ състояние да се въодушевя-
ватъ и отъ идеи отъ по-чистъ и по-възвишенъ
рѣдъ. Касае се да се помогне на пострадавши-
тъ наши братия съ доброволни помощи, за
която цѣль сж се съставили различни комитети
изъ градоветѣ въ княжеството. Потрѣбно е,
прочее, да се притѣчемъ всинца на помощъ на
тия комитети и да имъ облѣгчимъ, до колкото
можемъ, трудната, но благородна задача.

Ще откажатъ ли българскитѣ граждани,
търговци, банкери, прѣдприемачи, чиновници и
т. н. да даждъ своята лепта за такава една
свѣта цѣль? Ние не го вѣрваме. Ето защо и
печатаме тукъ исцѣло възванието на „Черве-
ния Кръсть“ въ София, върху съдържанието на
което обръщаме най-сериозното внимание на
читателитѣ си . . .

ВЪЗВАНИЕ

отъ

Бълг. дружест. на „Червения Кръсть“

къмъ

ЖИТЕЛИТЪ НА КНЯЖЕСТВОТО

Съотечественници и сграждани!

Ужасна е картината, която въ настояще
врѣме прѣдставлява наводнението въ страната
ни! Широки пространства на животъ и трудъ
човѣшки — залѣни и отвлечени въ бездната на
водитѣ; цѣли градове: Габрово, Дръново, Сев-
лиево, Ловечъ, Бургазъ и др. въ вода плуватъ.
А Видинъ? тозъ историкъ-борецъ на България
съ катастрофата се бори — борба може-би на
загинване! Неговитѣ трудолюбиви и патриоти
жители въ врѣмето на войнитѣ не сж търсили
спасение вънъ отъ неговитѣ стѣни, а днесъ за
спасение и помощъ викатъ. Ами колко ли се-
ла?—тѣ ще сж много. Всички ония примамливи
кѣтве на трудолюбивия български животъ по
брѣговѣтъ на Дунава, Марица, Янтра, Вита
Лома, Осѣма — като димъ чърнѣятъ надъ во-
дитѣ.

Съотечественници и сграждане!

Наводнението ни въ страната ние страш-
но—незапомнено до сега. Неговитѣ щети и бѣд-
ствия за сега сж неисчислими; то е оставило
и ще ни остави още съ хиляди семейства—на-
ши братя—безъ покривъ, безъ хлѣбъ и безъ
дрѣха. Колко страдалци сж останали сега на
пѣтя и по усойтѣ, очакваючи помощъ отъ насъ,

тѣхнитѣ братия, неспативши нѣхната зла участь.

Прочее, къмъ дългъ човѣшки! да се причемъ на помощъ на нашитѣ братя, бѣдствующи отъ наводнението, и да имъ помогнемъ кой съ какво може: „Всѣко дѣло е благо“. Нека въ случая познаемъ нашитѣ длѣжности въ думитѣ на свѣтото писание: „Въ прието врѣме послушахъ тя, и въ день на спасение помогнахъ ти“.

Прѣдъ видъ на това обществено бѣдствие Българското Дружество отъ „Червения Кръстъ“, съ разрѣшението на правителството, открива подписка за подпомагане на пострадалитѣ жители въ Княжеството отъ наводнението, за която цѣль то приканва всички свои членове въ провинцията да се организиратъ и веднага да започнатъ да събиратъ волни пожертвования: въ вѣнци, пари и пр.—въ каквото имъ се даде отъ човѣколюбивото население за пострадалитѣ отъ наводнението.

Въ градоветѣ и селата, гдѣто дружеството нѣма клонъ—умоляватъ се мѣстнитѣ общински власти и човѣколюбивитѣ граждани и гражданки да образуватъ съ разрѣшението на мѣстнитѣ власти врѣмenni комитети за събиране волни пожертвования за пострадалитѣ отъ наводнението.

Всички помощи, каквито и да сѣтъ, ще се събиратъ по установени листове (покани) на българското Дружество отъ „Червения Кръстъ“, и то само отъ дружеството и признатитѣ за тая цѣль комитети.

Съ раздаването на помощитѣ ще се распорѣжда само централното управление на българското Дружество отъ „Червения Кръстъ“ и никой другъ. Събиранитѣ сумми да севнисатъ въ мѣстнитѣ ковчезничества, бирничества и земледѣлчески касси на името на Българската Народна Банка за смѣтка на Червения Кръстъ въ София — за бѣдствующитѣ отъ наводнението.

Клоноветѣ на Дружествата и Комитетитѣ ще съобщаватъ своеврѣменно въ управлението на Дружеството, въ София, за всичко каквото събератъ и само по указанията на управление то ще се распорѣждатъ съ събраното.

Умоляватъ се почитаеитѣ редакции на всички български вѣстници да обнародватъ въ листоветѣ си, колкото пжти намѣратъ за възможно, настоящето възвание.

София, 2-й Юний 1897 год.

Настоятелството на Българското Дружество „Червения Кръстъ“.

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 52).

— Единъ отъ принцоветѣ приятели! каза Вербковичъ? Жалко, че съ единъ ударъ азъ не мога да погубя и закрилника и закрилений. Умри, провалнико!

Зюмбюланъ обѣти студа на стоманата, която се забоди въ тѣлото му; за единъ мигъ скокна на единъ столъ, който опрѣска съ кръвта си, и щомъ зарнѣ прѣдъ себе си прозорецъ, спуснахъ се на него, разби стѣклото „въ дребези“ и, като падна тежко съ главата си надолу, остана простнатъ на каменисаната улица.

Графа хладнокрѣвно вложи сабята си въ ножнята, приближи се до Жонкиль, хвана Мирза за кожата на шията, отвори прозореца и, съ едно махване рѣка, прати хрътката подиръ палето.

— И сега, каза той на разстрепаната камериста, вземи тая кесийка и облѣчи по скоро твоята господарка. Не плачи вече, или ще те исплѣди.

— Ваше сиятелство сте много добъръ, каза Жонкиль, като повдигаше кесийката и се млъчеше да се засмѣе.

Да ѝ отдадемъ справедливостъ, тя наистина вече не плачеше и облѣче за чудо Тамарисъ. Но не веднѣжъ, като си вспомянаше за Мирза, горкото момиче задушаваше хитанията си и насмалко щѣше да ѝ припадне. Слугинята нѣмаше стойческото сѣрдце на господарката си; трѣбваше да ѝ се прости; тя не бѣше получила такъво силно въспитание.

Глава XX.

Гдѣто ще бѣде много приятно да се срѣщнемъ съ Арлекина и Латинка.

Като дойде на себе си принцъ-пале, той съ млъ-

Учителски неволи.

Наближава края на учебната година и производитѣ на инспекторитѣ започнаха. Прессата отъ день на день ни донася сѣ по-печални и по-несправедливи извѣстия. Учителския кадрилъ пакъ се започна и градоветѣ: Ломъ, Стара Загора и Дръново дадоха първитѣ жертви. Въ тѣзи три града сѣ изключени вече нѣколцина учители. Слѣщо нѣщо се готвѣло и за нѣкои отъ ненадѣжнитѣ варненски учители, обаче тамкашния агентъ на просвѣщенieto чакалъ свършъка на учебната година. А що ли има да стане прѣзъ настѣпающата ваканция? Какви още невиджани сцени ще се разыгрятъ? Бѣдний народний учителю, горко ти! Горко тебъ, на семейството ти, на родителитѣ ти — горко и на самото просвѣщение, на което ти искашъ да бѣдешъ жрецъ!

И защо всичко това? Просвѣтеното ни министерство — както е познато — иска отъ учителитѣ хора, прѣдадени изключително на въспитателното поприще, стоящи далечъ отъ всѣкакви партии, далечъ отъ всичко, що би могло да урони престижа на тѣхното звание. Министерството иска, щото учителя да бѣде всецѣло прѣдаденъ на своята специалностъ и ни най-малко да се не мѣси тамъ, където не му било работа. Значи, ако учители вижда, че прѣдъ очитѣ му се вършатъ най-позорнитѣ дѣяния; ако той гледа, какъ по единъ най-вандалски начинъ се посѣга върху живота на брата му, върху честта на сестра му, върху интереситѣ на баща му, па, най-сетнѣ, и върху личнитѣ негови правдини, узаконени отъ конституцията, осветени отъ пролѣтата кръвъ на хиляди борци; ако той е увѣренъ, че всичко това се върши за да може да се крѣпи на властъ едно правителство, което нѣма нищо съ народа и съ неговото събуждане и просвѣщение, — значи ли, казваме, че учителя ще урони престижа си, ако най-енергически поведе борба да отърве бащинията си отъ такова едно правителство? Значи ли, че къ такъвъ случай той става каленъ партизанинъ; значи ли, че той излиза вънъ отъ границитѣ на онова, що му налага неговата професия; значи ли, че той измѣнява на своето назначение като въспитателъ? Очевидно — не! Учителя трѣбва да бѣде учителъ въ училището и учителъ въ обществото, а като на такъвъ — въ единия случай нему му се налага задачата: да слѣди за вървежа на науката, да урежда обучението съгласно съ съврѣменнитѣ педагогически начала; а въ другия — да бди зорко дѣлата на онѣзи, които хищнически посѣгатъ върху правата на народа, на този сѣщи народъ, когото учителя самъ трѣбва да учи, какви сѣ неговитѣ права и какъ трѣбва той да ги пази.

Но „голѣмцитѣ“ така не разсѣждаватъ. Упоени отъ жаждата да трупатъ богатства, да бѣдѣтъ на властъ, тѣ мижатъ прѣдъ истината и най-авторитетно заявяватъ въ своитѣ окръжни писма: учителя не трѣбва да разсѣждава що прави неговото начальство, учителя не трѣбва да се грижи за своето материално положение, защото за това има опрѣдѣлени хора: учителя не трѣбва да се съмнява въ искрениитѣ намѣрения на министерството, защото агентитѣ на просвѣщението, инспекторитѣ, сѣ съ широки и хуманни сѣрдца, хора интеллигентни и просвѣтени.

Но за Бога, какъ е възможно — даже ако се съгласимъ за минута, че учителя трѣбва да бѣде такъвъ само въ смисълъта, която му придаватъ хората

ка се позна. Слабъ и треперящъ, той бѣше върху колѣнетѣ на една жена, която промиваше съ една глѣбица ранитѣ му, между това когато едно голѣмо куче го затопляше съ своя дѣхъ и нѣжно го лижаше.

— „Ти ли си мой старий Арлекине, продума Зюмбюлко.

— Азъ съмъ самъ, отговори булдога. Тая вечеръ, като се скитахъ около двореца, азъ те намѣрихъ на земята до една смазана хрътка. Наближаваше нощната стража; мъртавъ или живъ, тебе щѣха да те хвърлятъ на боклука; азъ те хванахъ съ зѣбитѣ си, и, като се изложихъ на смъртта, дотѣрахъ те тукъ. Латинка завчасъ те позна и ти се притече на помощъ. Да, това момиче сѣрдчно те обича.

— О, мѣи добри приятели, мои еднички приятели, извика Зюмбюланъ! Какво ми помогнаха могѣществото, ума, хубостта? Мене ме мразятъ, отъ мене се боятъ, мене ме лѣжатъ: азъ намирамъ само неблагоприятни и прѣдатели. Рокови, фатални, вѣлшебнически дарове, азъ ви проклѣнямъ, азъ ви отхвърлямъ; нищо не е по-хубаво отъ добрината!

И той заплака.

Изведнѣжъ Латинка искрѣщъ: вече не куче бѣше на колѣнетѣ ѝ, а момѣкъ облѣченъ като князь и хубавецъ като день, ако и оплесканъ съ кръвъ. Да бѣше нѣкоя глупава на мѣстото ѝ, тя непременно щѣше да стане и да трѣшне ранения на земята; но Латинка бѣше толкова добросѣвѣтна дѣвойка, щото не можеше да се подложи на такъво себелюбиво оплакване: тя се само малко почуди. А да признаемъ, че другъ можеше да се почувди и на по малко нѣщо.

— „Праведний Боже! що правите вий тукъ? обрѣна се тя къмъ Зюмбюлана.

— Що ли, моя добра Латинке, ти не ме познавашъ, не ли? Азъ съмъ Фиделко, повѣрени на твоитѣ тайни.

— Не ще ли благоизволишъ да млѣчишъ и да станешъ, каза горкото момиче, като се исчерви. Какво може да помислятъ за мене, ако ни види нѣкой тукъ?

на мекитѣ канапета, т. е. да бѣде съврѣшено спокоенъ, да вѣрва, че всичко което върши министерството е за въ полза на учебното дѣло, — то и въ такъвъ случай е очевидно, че не би се намѣрилъ нито единъ човѣкъ въ свѣта, на когото, ако покажешъ ножа, нѣма да протѣгне рѣка поне да се отбрани. А искате ли да ви наведе цѣлъ купъ аргументи, цѣлъ рѣдъ живи примѣри, отъ които да видите, че ножа е вече опрѣлъ о тѣлото на народния учителъ. Искате ли да ви наброя десетки учители: млади, образовани, подготвени за истински въспитатели, токо що влѣзли въ живота, още съ нищо не опитвени, съ нищо не покварени, които сега ходятъ не мили — не драги? . . . Кой не помни типичнитѣ съобщения на г. г. училищнитѣ инспектори: „Съобщава ви се, г-не учителю, че въ интереса на учебното дѣло вамъ ви се забранява да учителствувате въ повѣренното ми окръжие“ . . . Въ интереса на учебното дѣло! какъвъ е тоя интересъ? Кой отъ посвѣтениитѣ въ работитѣ на учебното дѣло незнае, че голѣмата частъ отъ изключванията се ставали и ставатъ само защото учителя не снелъ по-рано шапка на кмета, или защото испрѣварилъ и миналъ пжтъ на нѣкой дѣребей или пжкъ защото заявилъ прѣдъ главния учителъ, че кметството е немарливо въ обязаноститѣ си спрѣмо училището.

А само това ли е? Я погледнете що прави самото министерство, на което дѣлата ужъ трѣбва да бѣдѣтъ и най-справедливи и най-въспитателни. Що прави самия министъръ на просвѣщението? И той, въпрѣки всѣкаква конституция, издава редъ окръжни и инструкции, съ които по единъ най-произволенъ начинъ иска да ограничи личната свобода на учителя. Въпрѣки чл. 83 отъ основния ни законъ, който дава право на всички български граждани да се сдружаватъ, г-нъ Величковъ издава единъ полицейски „приказъ“ въ който между другото говори (§ 24): учителитѣ могатъ да образуватъ дружества и да свикватъ събрания, ако само уставитѣ на тѣзи дружества сѣ одобрили отъ министра на просвѣщението. Когато се свикватъ учители на събрания съобщава се на училищния инспекторъ.“

Ще каже, буйствувайте сега, спорете върху моитѣ постанования, но ще получите заслуженото. Пита се тогава, когато съ едно окръжие се тѣчатъ основнитѣ начала на конституцията, когато по едно просто подозрѣние се истиря единъ човѣкъ на пжтъ; когато единъ само доносъ е въ състояние да хвърля въ нищета цѣло семейство, какво трѣбва да се прави? Отговора самъ по себѣ си е ясенъ. Учителя самъ трѣбва да се защити — самъ, т. е. чрѣзъ *учителския съюзъ*, защото, до като у насъ се уважаватъ и поддържатъ не характеритѣ, не принципиалната борба — а подлостъта, самоунижението и сѣбнѣтъ покровителство, тогава единственъ защитникъ на *учителския съюзъ* и интереси ще бѣде само съзнателното сдружаване. Нуждитѣ сами създаватъ идеята за една учителска корпорация, която е и най-добра гаранция, че учителското тѣло ще бѣде една самостоятелна сила, а не една ничтожна маща, съ помощта на която да се печелятъ депутатски и министерски кресла . . .

Тѣзи идея се оформи. Явиха се достойни учители и създадоха съюза, но що стори просвѣтеното ни министерство? Въпрѣки благороднитѣ цѣли и свѣщената задача, които си положи той: да работи за умственото и нравствено подигане на непросвѣтенната народна масса, да се застъпва за правдинитѣ на оне-

— Ще каже всѣкий, че ти си добро момиче, обади се единъ сръбристъ гласъ. Латинка се обърна и видѣ една хубава, жена която имаше въ рѣцѣтѣ си една прѣчица. Тя бѣше феята (вѣлшебницата) на деня; погледитѣ ѝ тържествуваха.

Тая фея взе въ дланѣта си малко вода, духнахъ отъ горѣ ѝ три пжти, и я плѣснахъ върху лицето на принца, който сѣдѣщъ частъ стана на крака, безъ да има бѣлѣзи отъ одраскано и безъ най-малко пжтно кръвъ.

— Зюмбюланко, каза феята, твоитѣ тѣглила се свършиха. Отнинѣ ти не трѣбва да се боишъ отъ лютостта на обичѣта ми. Опити ти показа, какво се крие въ дароветѣ на сестра ми; сега ти вече знаешъ цѣната на добротата. *Царувай сега за благо на народа си и не забравяй, че добрината у царетѣ се казва справедливостъ.*

— Мила крѣстнице, каза принца, моля те много, да ме не остааши вече.

— Дѣтенце мое, отвърна феята, азъ не ще те остава до тогазъ, доклѣ ще ти трѣбвамъ, и винаги, кога ме повикашъ, азъ ще побързвамъ да ти дойда на помощъ, ако да бѣда и на край-свѣта. Сега да помислимъ за най-нуждното, да се върнемъ въ двореца.

— А моитѣ приятели, каза Зюмбюланъ, глѣдащецъ наредъ ту Арлекина, ту Латинка.

— За Латинка нѣма що да правя, отговори крѣстинцата; тя вече люби и нѣма потребъ отъ феи, — да бѣде честита, настанѣ ти всичко. Колкото се отнася до тебе, Арлекине, прибави феята, азъ ти давамъ врѣменно дарба да говоришъ като човѣкъ; искай отъ мене, каквото щещъ.

— Мой добрий Арлекине, каза принца, дойди съ мене, ти ще ми станешъ секретаръ, мой другаръ, мой приятелъ. Но може ти да прѣдпочиташъ нѣкоя важна служба, почести, богатство, говори, говори, — всѣчко, съ което азъ располагамъ, е твое.

— Благодаря ти, вѣтърничевий човѣче, отговори Арлекинь; ти имашъ добро сѣрдце, това ме радва; благодаря ти и тебъ, госпожо; вий съжалявате единъ

правданият си членове да прави всичко възможно, щото по-скоро да настъпи денят на просвѣтата и правдата — г. Величковъ намѣри съюза за врѣдѣнъ и подигна цѣли гонения противъ него. Той се опита съ заплашвания да прѣмахне този умразенъ за него съюзъ и прибѣгна къмъ създаването на разни „симпатични“ клубове и на параграфи отъ категорията на опомѣнати по-горѣ 24-й.

И съ тѣзи срѣдства министерството мисли че е постигнало своята цѣль. И при всички ония жертви, които учителското движение даде прѣзъ 1895 г. и за които помнятъ най-добрѣ варненци, казанлъчани, свищовчани, софиянци, търновци, видинци, бургазци, а най-много десетките пострадали учителски семейства, днесъ сѣщото министерство издига още веднажъ топора и съ последенъ единъ ударъ иска да угаси и последната искра... Г-нъ министъръ забравя, вижда се, че онова, що диктуватъ жизненитѣ нужди на учителитѣ не може друго яче да се изцѣри, освѣнъ съ незабавно удовлетворение самитѣ тия нужди. Хилядитѣ отчисления и изключения не сѣ нищо друго, освѣнъ едно закъсѣване въ достигане на учителския идеалъ....

При такива условия, повторно питаме, какво трѣба да направи народния учителъ за защита своитѣ права, своитѣ интереси? Нуждитѣ, както казахме, сами родиха идеята за сдружаването и създадохъ учителски съюзъ. Сега не остава друго, освѣнъ да се заловимъ всички за една ползотворна дружна работа, която да подигне нравственото и материалното положение както на самитѣ учители, така и на народа, па нека властъ имущитѣ правятъ, каквото знаятъ.....

Господинъ Величковъ, впрочемъ не е да не знае, че не се гаси онуй, що не гасне. Нека той, слѣдователно, чуе, че хвърлената рѣкавица ний всички съзнателно поемаме, и безъ страхъ викаме: тържествувайте, прѣдставители на реакцията. Отъ вашитѣ произволи ние черпимъ още по голѣма енергия да работимъ за вѣстържествуването на началата, които сѣ ни рѣководили до сега.

А Вий, онеправдани, пострадали колеги, не се отчайвайте; нека не забравяме, че правдинитѣ съ жертви сѣ изкупуватъ, че колкото повече жертви се дадатъ за едно дѣло — толкова по заслужени биватъ тия правдини.

По наводнението въ с. Драганово

(Горне-Орѣховска околия.)

Въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника си, ние бѣхме съобщили нѣкои кратки телеграфически свѣдения, които ни бѣ дадѣ единъ нашъ приятелъ, относително наводнението въ с. Драганово, като се обѣщахме, че щомъ получимъ по подробни извѣстия ще ги сподѣлимъ съ читателитѣ си. Сега получихме по този въпросъ слѣдната дописка която и публикуваме съ готовност:

„Г. Редакторе на в. „Законность“. Понеже четохъ въ уважаемия Ви вѣстникъ „Законность“ нѣщо по наводнението въ нашето село, то взехъ перото и рѣкохъ да ви напиша, до колкото ми иде отъ рѣки, нѣщо по обширничко по ужасното наводнение, което разруши селото ни и остави гладни, голи и бои — безъ всѣкакви срѣдства за живѣние — толкова човѣчески сѣщества.

Къдѣ 7 часа вечерята на 2 Юний се дигна ед-

етаръ скитникъ, — види се, че вий не сте обикновенна жена! но на мене не трѣбва нищо; азъ не цѣя нищо. Куче съмъ се родилъ, куче искамъ да умра. Азъ да стана човѣкъ ли? да стана зълъ, лъжливъ, вѣроломъ, себелюбивъ, каквито сѣ почти всички хора? — Никога.

— И тѣй, ти не ме ли обичашъ? каза нажалено Зюмбюланъ.

— Момченце, подвзе будюга, ти си още твърдѣ младъ, за да ме разберешъ. Който е стигналъ на моитѣ години и е излѣгванъ като мене, той още може да обича, но не е способенъ да вѣрва въ любовта на другитѣ. Ти си на 16 години, ти си хубавецъ, ти си добъръ, свѣта е твой, върви гдѣто те вика орисницата; колкото се отнася до мене, азъ нѣмамъ нищо да желая, нито имамъ отъ какво да се боя: азъ съмъ видѣлъ дѣното на живота, на мене не остава освѣнъ да умра. Азъ се уморихъ да лая на кучетата; какво би станало, ако бѣхъ длъженъ да лая още на хората? Не ми завиждай на спокойствието и свободата, — това е моето единичко иманье.

Принца настоя, но напразно; всичко което той можѣ да добие отъ феята, бѣше това, да му не отиѣма никога дарбата да разбира языка на кучетата, и да може да се разговаря при всѣкий случай съ старий Арлекинъ.

— Сбогомъ, моя добра Латинке, каза Зюмбюланъ; поне ти не ще ме оставишъ, ти ще дойдешъ въ двореца, не ли? Не ще се мине нито единъ часъ, и ти ще приемешъ извѣстие за мене. А знае ли Минзуфарко да пише?

— Той — тѣй добръ пише, каза Латинка, щото прѣди една недѣля ми прати едно дълго писмо, за да ми повѣри обреченото нему отъ Ваше Величество.

— Латинке! азъ пакъ те хващамъ на сѣщето, каза Зюмбюланъ, като я заплашвашъ съ прѣста си. Ако ти знаешъ моитѣ тайни, ти недѣй мисли, че не зная и азъ твоитѣ; азъ се осланямъ на тебе, но и ти можешъ да се обѣгашъ на мене.

И той замина съ вѣлшебницата.

на олелия до Бога, въ която се различаваше само вѣктъ „водата иде“. Въ единъ мигъ всичко бѣ въ движение — кола, коне, бабички, мжже, жени съ дѣца, кучета, крави, овце, биволи, кози, прасета и пр. и пр. Тази движуша се олелия задръсти улицитѣ и ги направи напълно непроходими — натискъ и писъкъ до небесата. Не се мина нито половинъ часъ и источния тъменъ хоризонтъ се покри съ една бѣзцвѣтна масса, която съ една невидѣна стрѣмителностъ се приближаваше къмъ селото и въ продължение на 5—10 минути наближи до толкова, щото ний различихме че това е вода!... Да, вода, клокочаща, разсвирѣпяла, която никаква сила не бѣше въ състояние да спрѣ и обуздае.... Въ една минута селото бѣше потопено. Широчината на водата бѣше около два километра, а дълбочината ѝ, вѣнъ отъ коритото, не по малко отъ 2—3. Всичкитѣ къщи се напълниха съ вода и слѣдъ 2—3 часа отъ идването на рѣката, която продължаваше все повече и повече да се уготѣмива, се наченаха ужаснитѣ дѣйствия на разрушителната стихия — събаренето на зданията, придружено съ сърдцераздирателнитѣ писъци, на жени и дѣца, които, за спасение, бѣха се покачили по къщцата, дърветата и т. н. Повече отъ двѣ хиляди души прѣкараха повече отъ 24 часа въ това положение, гладни, жадни, голи. Настѣпи най-последъ другъ день, 3-й Юний, и веднага лодкитѣ се впуснаха да спасяватъ хората. Около 2000 души бѣха спасени отъ върѣдъ 3 метровата дълбочина на разярната водна масса неповрѣдимо, съ изключение на 5 души удавени. Въ това отношение заслужаватъ похвала сѣселанитѣ ни: Нико Дачевъ и Пенко Иванчевъ, които съ рискъ на живота си, се впусаха да помагатъ на своитѣ сѣселани. Въ тоя день и до 4 Юний изъ цѣлото село се ходеше съ лодки, и чакъ слѣдъ пладне на 4-й колата и конетѣ замениха лодкитѣ и се начена изваждането и износването отъ развалинитѣ на дрѣхи, покъщнина и пр. Повече отъ 500 къщи се оказаха срутени, около 10,000 глави добитѣкъ — свини, овци, крави, волове, биволи, коне и пр. — издавени; около 30—40 хиляди кокошки, пилета и пр. загинали и изгубени; безбройно количество храна изскасана и отнесена. Загубитѣ се смѣта да надминаватъ два милиона лева.

Слѣдъ отгѣглянето на водата, почна да се чувствува задушнаща миризма отъ издавенитѣ животни, и при всичко че мѣрки сѣ взети за заравянето имъ, но ако не се прѣдприеме нѣщо по радикално отъ надежнитѣ власти, опасно е да не се яви нѣкоя епидемия... Съ една дума хубавото и богатото село Драганово е разрушено. Трудолюбивия драгановчанинъ, който съ потъ на челото си денъ и нощъ се е трудилъ, е опропастенъ — изхвърленъ е на улицата безъ всѣкакви срѣдства за прѣпитание. У насъ, дѣто чувството на хуманностъ и благотворителностъ е още толкова малко развито, на да-ли може да се очаква нѣщо отъ обществена инициатива за нещастнитѣ; ще-ли и правителството да погледне прѣзъ прѣсти на работата, ще покаже близкото бъдѣще; обаче едно е не съмнено, а именно, че пострадалитѣ отъ наводнението иматъ нужда отъ твърдѣ сериозна и бърза помощъ. Но за това до пакти.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Нашитѣ читатели нищо не сѣ изгубили отъ това, гдѣто миналия ни брой, поради много прѣтрупанъ

Като се върна въ работната си стая, развълнуваната Латинка взе да ходи по нея съ голѣми крачки, безъ да може да се спрѣ.

— Не е ли това сънь, казваше си тя. Нимѣ тоя прелестенъ младъ принцъ, тоя великъ кралъ, — да, той е великъ кралъ, — нимѣ азъ не го държахъ на колѣнѣ и му казвахъ: „Фиделко, дай ми краченцето си!“ И азъ му вързахъ на шията една кордела, и го милвахъ, и го... Наистина, такива работи може да се четатъ само въ книга, и пакъ да не ги вѣрвашъ.

— Е, какво, дѣщерко, каза единъ дебелашки гласъ, готова ли е вечерята?

— Каква вечеря? каза Латинка, като се стрѣсна, сѣкашъ отъ сънь.

— Каква вечеря! каза чичо Божуръ. Ти не си ли въ ума си? Не ли знаешъ, че тая вечеръ азъ очаквамъ приятеля ни Вълкова. Ти само (азъ виждамъ) токо работишъ, и забравяшъ врѣмето, когато трѣбва да ядемъ.

— Има тукъ за какво да се говори за работение и ядене, извика Латинка. Азъ ще се ожена за г-на Минзуфарка, и ний ще станемъ честити.

— Млъкни вече, клетѣ дѣце! Полудяла ли си?... Влѣзте, г-не Вълковъ, влѣзте.

— Влѣзте, г-не Вълковъ, каза весело и Латинка, като се поклони хубаво на слисания отъ радостъ стражаръ. Господине Вълковъ, азъ съмъ ваша слугиня, но азъ никога не ще стана ваша жена. Азъ съмъ госпожа Минзуфарова, мжжъ ми и азъ ще влѣземъ на служба въ двореца, — да, всѣкий на реда си, г-не Вълковъ.

— Види, се, че г-нъ Минзуфаровъ има голѣми подпорки? каза стражаръ съ зълъ погледъ.

— Да, ний си имаме единъ покровителъ, по-голѣмъ отъ всички. Вий го познавате, г-не Вълковъ: той е Фиделка, (Вѣрчо); вий знаете добръ Фиделка, паленцето, което бѣше прибѣгнало за спасение подъ Минзуфаровата караулница.

Слѣдва.

материалъ, мина безъ „вънкашната хроника“. Най-важния въпросъ, който въ настояще врѣме занимава европейската публика — грѣцко-турския миръ — оказва се, не е направилъ ни една крачка напредъ, отъ какъ ние писахмъ по него — нѣщо прѣди двѣ недѣли. И днесъ, както и въ началото на тоя мѣсець, посланицитѣ въ Цариградъ се съвѣщаватъ, Тесфикъ-Паша имъ прави оппозиция, грѣцкитѣ управници не даватъ и дума да се каже за нѣкакви териториални отстъпки на Турция и т. н. Съ една дума — plus ça change, plus c'est la même chose.

Напоследѣкъ, впрочемъ, нѣкои европейски вѣстници донасятъ извѣстия, какво прѣговоритѣ за мира ужъ биле на свършване и че основнитѣ начала, върху които цѣли да се възстановятъ старитѣ приятелски отношения между Грѣция и Турция се заключаваха въ слѣдното:

1) Грѣция да плати на Турция едно военно обезщетение отъ четири милиона фунта стерлинги;

2) Пограничната тесалийска граница между двѣтѣ воевавши държави да се оправи така, щото по-важнитѣ стратегически пунктове, главно Мелунския проходъ — да се даде обратно на Турция.

и 3) Грѣцкитѣ подданици, живущи въ турско, да не се ползватъ вече отъ капитулациитѣ.

Ближайшето бъдѣще, вѣроятно, ще покаже, до колко сѣ съобразни съ истината тѣзи послѣдни извѣстия.

Критския въпросъ е влѣзълъ отъ нѣкой день въ една нова фаза, която клони да му тури край въ малко или много благоприятна за злочестото му население смисълъ. Европейскитѣ сили сѣ прѣдложили и Портата се е съгласила да се назначи за генералъ-губернаторъ на острова г. А. Дрозъ, бивши прѣдсѣдател на швейцарската република, който притежавалъ всичкитѣ лични качества на човѣкъ и държавенъ мжжъ, способенъ да умиротвори Критъ и да въведе въ него царството на закона и на правдата. Г. Дрозъ е приелъ направеното му прѣдложение подъ три условия, които, казватъ, биле одобрени отъ държавитѣ и Турция.

1) Да му се гарантира единъ заемъ отъ 200,000 фунти стерлинги.

2) Да се испраздни острова отъ турскитѣ войски незабавно;

3) Да се формира нова жандармерия отъ Швейцарци и Белгийци;

и 4) Да се даде пълна автономия на острова.

Праздникитѣ по случай шейсетъ-годишния юбилей на кралица Виктория сѣ завършили завчера на 17-й того и на 18-й сѣкий българската княжеска двойка е напуснала Лондонъ, като е заминала за Парижъ.

За прусски министъръ на вънкашнитѣ работи, вмѣсто г. Маршала, който, непознато по какви причини, билъ изгубилъ благоволенieto на Императоръ Вилхелма, е назначенъ г. Фонъ Бюловъ, бивши германски посланикъ въ Римъ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Пишатъ ни отъ града, че въ тукашната митница, въ салона на зданието ѝ, се намирала една комисионерско-експедиторска кантора, управлявана отъ г. Коста Павловъ, бивши чиновникъ по желѣзницитѣ а сега състоящъ подъ сѣдъ за злоупотрѣбление. „Този експедиторъ“, казва дописника ни — „макаръ и да не познава никакъ митническитѣ работи, се ползува съ особенното благоволение на нѣкои отъ чиновницитѣ, които къмъ него отправятъ нуждающитѣ се търговци за освобождаване на стоки, и сѣ всѣкога на расположението му, да му показватъ потребното, да го учатъ на формалноститѣ и дори да му извършватъ работитѣ най-бърже. Говори се, че този „тривалетъ“ комисионеръ не е обложенъ нито съ патентъ за новото си „занятие“. Може ли — пита корреспондента ни — да бѣде по-голѣмъ достлукъ отъ това: да имашъ безплатно помѣщение, да те учатъ и да ти извършватъ работитѣ служащитѣ въ митницата, да не плащашъ канцеларски разноски, да не плащашъ на слуги, да нѣмашъ никакъвъ рискъ, да тѣжи на гърба ти една присѣда, макаръ и неокончателна, за злоупотрѣбление — и пакъ да си посрѣдникъ и то въ работи на митницата, гдѣто се борава съ освобождаване стоки, съ заплащане пари за мита и пр?“

По-голѣмъ достлукъ дѣйствително не може да бѣде!....

Въ редакцията ни се получи слѣдното запитване, което помѣстяме въ вѣстника си и отговаряме:

Господине Редакторе,

Въ издаваемия Ви в. „Законность“, въ брой 52, стр. четвърта, колона първа, сте помѣстили едно антревиле, въ което се казва, че имало постѣпили въ редакцията много (не много, ами нѣколко Б. Р.) оплаквания противъ дѣйствията на финансовитѣ пристави, мѣжду които, имало единъ случай на налагане заповѣрь върху заплатата на нѣкой чиновникъ за пѣтна повинностъ, 4 лева, който чиновникъ си билъ исплатилъ прѣдварително тоя данѣкъ и за който данѣкъ не му бивало давано червенъ листъ. За възстановление истинността на изложеното, отъ която вѣрваме и редакцията ще се въодушевява, молимъ да ни съобщите: кой отъ шесттимата въ гр. Руссе Фин. Пристави е сторилъ това?

Върваме, че няма да бъдем оставени без отговор за да може, който от нас е сторил тая грешка, да се изправи, за да не даваме повод да се нападне по тоя начин цялото чиновничество.

Гр. Руссе, 16 Юний 1897 год.

Съ почитание
Отъ Руссен. Фин. Пристави.

Отговаряме: Редакцията ни, като помести антрефилето, за което е дума въ горното запитване, имаше пред вид не да нападне цялото чиновничество, а да обърне вниманието комуто слѣдва върху едно противозаконно дѣйствиe, извършено отъ едно отъ руссенските финансови пристави, който приставъ нито е нападанъ отъ насъ, нито пъкъ, надѣмъ се, той съставлява цялото чиновничество въ Княжеството. Ръководими искане отъ желанието да не нападне никого, ние не искаме да обадимъ името на пристава, който си е позволилъ да наложи произволно единъ заповѣдъ за 4 лева отъ глвна повинност и за това именно отказваме да отговоримъ на запитването, което ни се прави. По-нататкъ г. г. финансовитѣ пристави сѫ свободни да сторятъ всичко, каквото имъ позволяватъ законитѣ. Ние, въ всѣки случай, сме доволни, че бравата ни не е ударила о камъкъ

Познатата мѣстна комиссионерско-банкерска кантора на г. г. С. Д. Пинатели, К. Ангеловъ & С-ие е отворила клонъ и въ Лондонъ, дирекцията на който е повѣрена на г. г. Д. Верби и Л. Г. Кавадия.

Получихме едно писмо отъ града, въ което ни разправятъ за нѣкакъвъ расколъ, произлязълъ не отдавна въ мѣстното опълченско дружество. Дописника ни, между другото ни съобщава, че поради тоя расколъ, завчера на 15-й того, нѣколко души опълченци се събрали въ двора на дружественното помѣщение и, слѣдъ като бламирали старото настоятелство, избрали си ново, което и натоварили да замѣсти старото и да встѣпи въ управлението на дружественнитѣ дѣла.

Намъ рѣшително не ни се ще да върваме, че горнитѣ свѣдения сѫ съгласни съ истината — толкова ужасно и необяснимо ни се струва поведението на г. г. руссенскитѣ опълченци, ако тѣ дѣйствително сѫ докарвали работата до тамъ, щото въ това врѣме когато се работи хубавия имъ паметникъ въ Руссе и когато руссенци сѫ нетърпение очакватъ свършването и откриването му, тѣхното дружество да има *два настоятелства*. Нима политиката, партизанството, дерейбишката и голѣмството сѫ достигнали у насъ до до тамъ, щото става невъзможно вирѣннето даже на такива дружества, като опълченското?

Ще ни бъде много приятно, ако тая наша скромна забѣлжка тури край на произлязлитѣ между опълченцитѣ недоразумения, и ние не бъдемъ принудени да се повръщаме върху въпроса

Съ голѣма готовност даваме мѣсто на долното писмо, получено завчера въ редакцията ни. Не ще ни дума, че руссенскитѣ граждани и всички наши читатели изобщо ще се отнесатъ благосклонно къмъ поканата на „Славянска Бесѣда“ и ще внесатъ своята лепта за едно толкова симпатично и благородно дѣло безъ излишна забава.

До Почитаемата Редакция
на вѣст. „Законностъ“, въ гр. Руссе.

Уважаемый Господине Редакторе,

Настоятелството на дружеството „Славянска Бесѣда“ — по случай смъртта на Алеко Константиновъ — въ засѣданието си отъ 13-й миналий Май, рѣши до открие подписа за образуването на единъ фондъ, който да послужи за издаването съчиненията на оплаквания отъ всинца ни покойникъ. Съ това ний мислимъ, че ще се направи единъ скъпоцѣнъ приносъ на българската книжнина и по този начинъ ще се почете най-добръ паметъта на незабравимия нашъ литераторъ — хумористъ. Увѣрени, че и Вий ще сподѣлите тѣзи наша мисль, ний Ви молимъ най учтиво, да ни укажете Вашето съдѣйствиe, като дадете гласност на настоящето чрѣзъ уважаемый Ви вѣстникъ и поканитѣ читателитѣ си да взематъ участие въ откритата подписка. Пожертвуванията се испращатъ или направо до настоятелството на „Славян. Бесѣда“, или пъкъ се внасятъ въ Българ. Народ. Банка, ако сѫ повече отъ десетъ (10) лева. Сжщеврѣменно Ви молимъ да ни отстъпите едно малко мѣсто отъ колонитѣ на Вашия вѣстникъ за публикуване имената на жертвователитѣ, които ще Ви испращаме съ последователното тѣхно постѣпление.

Тукъ прилагаме началото отъ списъка на жертвователитѣ, съ молба да бъде обнародванъ.

Приемете, Господине редакторе, увѣрение за нашето дълбоко къмъ Васъ почитание.

Прѣдседателъ: М. К. Сарафовъ

Секретаръ: Д-ръ С. А. Ивановъ

ПОДПИСКА

Открита отъ „Славян. Бесѣда“ за издаване съчиненията на Алеко Константиновъ:

1) Славянска Бесѣда — 100 л., 2) Прѣподавателитѣ на държавнитѣ мъжка и женска гимназии въ гр. Варна — 80 л., 3) Почитателитѣ на Алеко Константиновъ отъ гр. Шуменъ — 40 л., 4) М. К. Сарафовъ — 10 л., 5) Савва А. Ивановъ — 20 л., 6) Б. Поневъ — 10 л., 7) А. П. Радевъ — 20 л., 8) Юр.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Хлѣбаровъ — 5 л., 9) Братия Иванови — 20 л., 10) Ив. Д. Несторовъ — 10 л., 11) Хр. Фетоджиевъ — 5 лева.

Въ прѣдпоследния брой на в. „Миръ“ срѣщаме двѣ корреспонденции отъ Силистра, въ които тамошния околийски началникъ г. Ивановъ и познатия „дерейбей“ г. Х. Яхя Юмеровъ се хвалятъ, че прѣдали в. „Законностъ“ на съдъ. Ние не сме получили нищо, което да потвърди хвалитѣ на нашитѣ обвинители, но чакаме това съ нетърпение, защото имаме на рѣка всички данни, които ще докажатъ писаното отъ насъ срѣщу тѣхъ и ще послужатъ за цялото ни оправдание.

Разказватъ ни, че нѣкъси си учителка служаща въ една отъ забавачницитѣ въ града ни, била ввела правило да фотографира всѣка година дѣцата, които се намиратъ подъ нейно попечение. Интересно е, казватъ, въ това врѣме да мине човѣкъ прѣзъ махалата и да види каквитѣ на родителитѣ, и плачѣтъ на дѣтца за паритѣ, които учителката иска отъ последнитѣ, за да се плати за стойността на фотографитѣ.

Ние не бихме имали нищо противъ горното „курйозно“ правило, ако то не струваше пари, които очевидно не всичкитѣ въспитаници на спомѣнатата учителка могатъ да плащатъ, за да удовлетворяватъ нейната слабостъ къмъ фотографическото искусство. Надѣмъ се, прочее, че ония, отъ които това зависи, ще взематъ актъ отъ настоящата бѣлѣжка и ще отмѣнятъ „правилото“.

Финансовия чиновникъ отъ Силистр. окръгъ, за когото бѣ дума въ антрефилето отъ 50 брой на вѣстника ни, пакъ е благополучно пристигналъ въ града ни. Казватъ, че негова милостъ е дошелъ да урѣди участието си (разбира се чрѣзъ друго лице) въ прѣдстоящия търгъ за сѣното, ячмика и др. фуражъ, на конетѣ отъ 5 та пѣх. дивизия, който търгъ ще стане на 27 того.

Завчера, на 17 срѣщо 18 того чрѣзъ нощта, е била обрана тютюнопродавницата на г. Нишанъ Артиниянъ, находяща се по най-главната улица, на лѣга на Александровската ул. и площадта „Князь Борисъ“. Ние положително се чудимъ, какъвъ надзоръ упражняватъ у насъ градскитѣ пазванти и полицейски стражари, когато кражбитѣ по най-главнитѣ улици станаха най-обикновеннитѣ явления въ Руссе. Или трѣбва човѣкъ още единъ път да се убѣди, че тѣзи служаци се назначаватъ само за форма и за избори!

Ползуваме се отъ тоя случай да пошепнемъ на г. градския началникъ да обърне внимание върху своитѣ подвѣдомственни старши и младши стражари и, ако е възможно, да имъ напомни, че не трѣбва да правятъ „достлукъ“ съ лица, на които професията е безнаказано да „работятъ“ изъ руссенскитѣ къщи и магазини

Научаваме се, че г. Влайковъ, ревизоръ при Министерството на Финанситѣ, който бѣше около 10 дена въ града ни и завчера замина, билъ открилъ значителни нерѣдовности у нѣкои отъ служащитѣ въ тукашната митница, каквито нерѣдовности толкова често за жалостъ, се срѣщатъ въ българското държавно управление.

Ние ще дадемъ гласност на онова, ще ни се съобщено, слѣдъ като почакаме да видимъ какво ще стори Министерството.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Въ единъ отъ миналитѣ си броеве ние бѣхме станали отзивъ на слуха, какво дѣлото на Алеко Константиновитѣ убийци щѣло да се разгледа отъ нѣкакъвъ военно-полковой съдъ, който щѣлъ да се учрѣди специално за тая цѣль. Вѣстникъ „Знаме“, като взема актъ отъ тоя невѣроятенъ слухъ и като доказва по единъ най-убѣдителенъ начинъ всичкото противозаконие на подобна една постѣпка отъ страна на българскитѣ управници, ако тѣ дѣйствително се рѣшатъ да прѣтупатъ дѣлото така, щото да не могатъ да се откриятъ истинскитѣ виновници на това гнусно злодѣяние, между другото казва:

Ние би казали, че прѣдъ тойзи страхъ, прѣдъ тази перспектива за оставянето на тѣзи виновници ненаказани, даже ако би подпаднало дѣлото подъ закона на разбойницитѣ, правдата искаваше да не се прѣдава на Военно Полевой Съдъ, а да се разгледа отъ обикновеннитѣ сѣдилища, и, увѣрени сме, както Темида, тѣй и общественното мнѣние щѣха да бъдатъ по-благодарни; но ако при тази перспектива и при отсъствието на каквито и да би било законни основания, дѣлото да бъде прѣдадено на Военно Пол. Съдъ и истинскитѣ виновници на убийството останатъ не-раскрити и ненаказани, всѣкой ще има право да каже, че именно деншитѣ властующи сѫ тѣзи виновници или поне тѣхни укриватели.

Сжщия вѣстникъ, въ единъ по-новъ брой, чете една строга, но заслужена „отповѣдь“ срѣщу нѣкои и други органи на русската преса, които се почнали да държатъ по отношение къмъ България едно поведение, дѣйствително малко различающе отъ онова, що австромаджарскитѣ „Neue Freue Presse“ и „Pesther Lloyd“ държаха — въ Стамболово врѣме.

Нека ни е позволено да искажемъ удивлението си, казва „Знаме“, че частъ отъ влиятелната руска преса, съзнателно, или безсъзнателно това за насъ не важи, става проводникъ на умишлени изопачавания и криви прѣдставления, (за положението на работитѣ у насъ) цѣлѣта на които е да се заблуждава общественното мнѣние въ Руссия за истинското положение на работитѣ у насъ и съ това косвено да се поддържа едно Правителство, което отдавна е осѣдено отъ общественното мнѣние въ България.

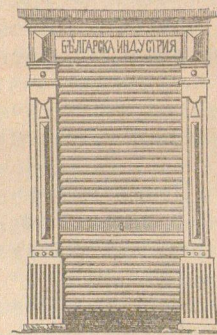
Статията на г. Каравеловия органъ се свършва съ слѣднитѣ думи:

Нѣма ли у рускитѣ вѣстници за които е дума, („Новое Врѣмя“ и „Свѣтъ“) достатъчно здравъ смисълъ да прѣдвидятъ естественитѣ слѣдствия на подобно едно тѣхно поведение, което, въ разрѣзъ съ интереситѣ и чувствата на народѣтъ, отива прѣко та подяжда и тѣй ослабнитѣ вече отъ тежки прѣжни удари нравствени връзки между освободители и освободени?

Ние се напълно присѣдиняваме къмъ свои софийски събратъ и си позволяваме да се надѣмъ, че русската преса — всѣкога злѣ информирана върху нашитѣ работи — ще вземе потрѣбния актъ отъ справедливитѣ думи на в. „Знаме“ и че когато не знае какво да пише за България, ще почне поне благоразумно да . . . мълчи.

Момъкъ 22 годишенъ, българинъ, съ IV-ро класно образование, практикувалъ 5 мѣсеца въ търговска кантора, търси мѣсто за каквато и да е работа. Нуждающитѣ се отъ такъвъ — за уведомлѣние могатъ да се отнесатъ до редакцията.

4—35—2

!Важно за строители!
I-ва ФАБРИКА ЗА ЖЕЛѢЗНИ РОЛЕТИ
ВЪ БЪЛГАРИЯ

В. БЕМАНЪ, РУССЕ.

Оферирва първокачественни
РОЛЕТИ ОТЪ СТОМАННО ТЕНЕКЕ
съ които конкурира по качество
всичкитѣ Европейски фабрики.

Изработване бързо — Цѣна умѣрена

Измокренитѣ прѣжди и платове сѫ спасени!

Обявяваме, че всѣкакви измокрени прѣжди и платове, стари дрѣхы, рокли и др. прѣбоядисваме по желание въ разни ренгове и ставатъ като нови; сжщо приемаме и за химическо изчистване всѣкакви лекедосани дрѣхы и блузи копринени и вълнени, ржжвици и др.

I-ва Българ. Парна Бояджийска Фабрика
на Василь Стоиловъ & С-ие Руссе.

4—32—3

ТЕАТЪРЪ ГРАДИНА „ЛОМЪ“
(въ Михранъ Минасовата бахча).

международна драмокомедическа трупа

„ВЕСЕЛО“

Въ Нѣделя 22 Юний 1897 год. подиръ пладнъ
отъ 5 до 10 часа вечеръта

Голѣмо прѣдставление на турски языкъ
I. СЕЛСКИ МОМИЧЕТА

много смѣшна комедия въ 1 дѣйствиe

II. АНТРАКТЪ

Музиката ще свири 1/2 часъ

III. ЗМИЙСКО ГНѢЗДО

драмо-комедия въ 4 дѣйствиa.

Слѣдъ това прѣдставление, когато е хубаво врѣмето, всѣки четвъртъкъ и сѣбота вечеръ и въ недѣлитѣ дни ще има прѣдставления съ разни най-избрани игри.

Цѣни на мѣстата: Входъ 1 л. за мъже, 50 ст. за жени.

Комикъ на трупата: А. БЕНЛИЯНЪ.

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.